

валистична, елементарна и най-вече парадоксална. В случая *освободеност от духа* не е равнозначно на бездуховност, а на освобождение-обезличаване, на деиндивидуализиране в името на висшето озарение.

56. Позоваваме се на схващането на М. Отруба за интертекстуалността като вид означаване, като връзка между обуславящ и обусловен текст. Вж. **М. Отруба**. Знаци и ценности. – В: Литературна мисъл, 1994, кн. 2.

57. Цитирано по **М. Марковска**. Писмата на Мина до Яворов. С., 1984, с. 98.

58. **П. Петров**. Животът – огледална авантюра. С., 1992, с. 8–32.

59. Вж. **С. Беляева**. Време, литература, човек. С., 1986, с. 29–38.

60. Вж. **Ст. Илиев**. Цит. съч., с. 47.

61. Според **М. Кирова** съкращаването на тази „символна миниатюра“ е необходимо, тъй като тя излишно претоварва текста, без да го обогатява. Вж. **М. Кирова**. Цит. съч., с. 93.

62. Вж. **Д. Добрев**. Справочник на символите в българския символизъм. Шумен, 1996, с. 56.

63. Вж. **М. Кирова**. Цит. съч., с. 94–95.

64. Вж. **Ст. Илиев**. Цит. съч., с. 205–220.

65. **Н. Димитров** нарича тази творба „перифраза на мита Сизиф“. Вж. **Н. Димитров**. Цит. съч., с. 336.

66. Яворовите детайли са винаги промислени. Красноречиво в този смисъл е едно напътствие на поета към Д. Габе: „Трябва да правите разлика между крака (Господи, каква ужасно дебела дума!) и нозе (Как не е влязло в нашия език руското умаление на това понятие).“ Цит. по **П. К. Яворов**. Събрани съчинения. Т. V, С., 1979, с. 153.

67. Именно заради оценките на д-р Кръстев („тъмен отчасти“; „неопределеност в отношението ви спрямо народа“) „Сизиф“ остава извън христоматийния корпус на Яворов и не-публикувано приживе.

68. Според „Справочник на символите в българския символизъм“ (с. 10) *бездната* и *върхът* са символични топоси с най-честа употреба в поезията на Яворов.